

Sygn. akt II W 11/19

(...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2020r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Radosław Głuza

Protokolant: Stanisława Kwapińska

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 16 maja 2019r., 13 czerwca 2019r., 12 listopada 2019r., 14 stycznia 2020r. w Ś.

sprawy

B. S. (S.)

syna Z. i K. z d. Z.

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 10 września 2018 r. ok. godz. 7:25 prowadząc pojazd M. nr rej. (...) na Autostradzie (...) na (...) km dogi jadąc prawym pasem ruchu w kierunku W. nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu w wyniku czego najechał na tył jadącego tym samym pasem ruchu pojazdu F. nr rej. (...), który został wepchnięty do prawego rowu melioracyjnego, a następnie przewracając się uderzył w stojący po innym zdarzeniu drogowym częściowo na prawym poboczu drogi pojazd B. nr rej. (...) powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.;

orzeka:

I. uznaje obwinionego **B. S.** za winnego tego, że w dniu 10 września 2018r., ok. godz. 7:25, kierując pojazdem m-ki M. (...) nr rej. (...), po drodze (...) w kierunku W., nie obserwował należycie przedpola jazdy, w wyniku czego na (...) km drogi kierowany przez niego pojazd, w rejonie osi jezdni najechał na tył jadącego w tym samym kierunku pojazdu m-ki F. nr rej. (...), który wykonywał manewr omijania pojazdu stojącego na poboczu drogi, w rezultacie czego pojazd m-ki F. został przemieszczony do przydrożnego rowu, zaś samochód kierowany przez obwinionego uderzył w znajdujący się na prawym poboczu pojazd m-ki B. nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę grzywny w wysokości 1.000 zł (tysiąca złotych);

II. na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. zasądza od obwinionego B. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego F. S. kwotę 864 zł (osiemset sześćdziesiąt cztery złote), tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

III. na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. oraz § 2 i 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia obciąża obwinionego kosztami procesu, a w tym zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2309,56 zł tytułem zwrotu wydatków postępowania i na podstawie art. 21 pkt. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 100 zł.

Sędzia Radosław Gluza

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2018r. obwiniony B. S. w godzinach porannych wyjechał z K. do W. do pracy. Obwiniony poruszał się autostradą (...), kierując samochodem m-ki M. (...) o nr rej. (...). W tym samym czasie drogą tą jechał również oskarżyciel posiłkowy F. S., który prowadził samochód m-ki F. (...) o nr rej. (...).

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego B. S., nośnik z zapisem k. 62, k. 93,

zeznania świadka F. S., nośnik z zapisem k. 62.

Gdy pojazdy kierowane przez oskarżyciela posiłkowego i obwinionego zbliżyły się do (...)km drogi (...), doszło do sytuacji gdy w aucie m-ki I. nr rej. (...) – jadącym w tym samym kierunku, doszło do wystrzelenia opony, która uderzyła w samochód m-ki B. nr rej. (...).

Dowód:

zeznania świadka M. B., nośnik z zapisem k. 62,

zeznania świadka G. B., nośnik z zapisem k. 62,

zeznania świadka D. K., nośnik z zapisem k. 62.

Kierujący tymi pojazdami D. K. i M. B. zatrzymali swoje auta, zjeżdżając na pobocze, tak że pojazd m-ki I. stał wysunięty na prawy pas ruchu na ok. 0,4m, zaś znajdujący się przed nim w odległości ponad 50 m samochód B., na około 0,6 – 1,1m.

Dowód:

zeznania świadka M. B., nośnik z zapisem k. 62,

zeznania świadka G. B., nośnik z zapisem k. 62,

zeznania świadka D. K., nośnik z zapisem k. 62,

protokół oględzin miejsca zdarzenia, k. 82 – 83,

szkic poglądowy, k. 90.

Krótko po tym zdarzeniu do samochodu m-ki I. zbliżył się pojazd m-ki F. kierowany przez F. S.. Oskarżyciel posiłkowy zwolnił prędkość swojego auta do około 45 – 60 km/h i rozpoczął omijanie stojącego na poboczu pojazdu, zjeżdżając do osi jezdni i nieznacznie ją przekraczając.

Dowód:

zeznania świadka F. S., nośnik z zapisem k. 62,

opinia biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych A. G., k. 118 – 153, 155, nośnik z zapisem k. 204.

W czasie gdy kierujący F. zaczął omijać samochód I., pojazd obwinionego B. S. m-ki M. znajdował się za nim z tyłu, w odległości wynoszącej nie mniej niż 48,5m, jadąc z prędkością przekraczającą 100 km/h. B. S. nie zareagował na manewr poprzedzającego go pojazdu m-ki F. i zbliżając się do niego z dużą prędkością, dopiero w ostatniej chwili zaczął hamować, lecz mimo to najechał na jego tył.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia obwinionego B. S., nośnik z zapisem k. 62, k. 93,

zeznania świadka F. S., nośnik z zapisem k. 62,

opinia biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych A. G., k. 118 – 153, 155, nośnik z zapisem k. 204.

W chwili pierwszego kontaktu samochód M. uderzył prawą stroną czołowej części nadwozia w lewą część tylnego zderzaka samochodu F.. W rezultacie tego pojazdy te zaczęły przemieszczać się w niekontrolowany sposób. I tak samochód m-ki F. przemieścił się na prawe pobocze drogi i zsunął, przewracając na dach przez prawy bok do rowu melioracyjnego. Pojazd M. natomiast po wykonaniu obrotu względem swojej osi wzdłużnej o około 360 stopni, uderzył tylną częścią nadwozia w unieruchomiony samochód m-ki B..

Dowód:

opinia biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych A. G., k. 118 – 153, 155, nośnik z zapisem k. 204,

protokół oględzin miejsca zdarzenia, k. 82 – 83,

szkic poglądowy, k. 90,

protokół oględzin pojazdu M., k. 86 – 87,

protokół oględzin pojazdu F., k. 88 – 89,

protokół oględzin pojazdu B., k. 84 – 85,

dokumentacja fotograficzna na płycie CD, k. 81

fotografie, k. 59.

Do zderzenia doszło w rejonie linii rozdzielającej pasy ruchu, w odległości około 17,5 – 26m za miejscem usytuowania tyłu nadwozia unieruchomionego samochodu I.. Prędkość pojazdu F. bezpośrednio przed zderzeniem wynosiła około 45-60 km/h, zaś pojazdu M. ok. 90-100.

Dowód:

opinia biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych A. G., k. 118 – 153, 155, nośnik z zapisem k. 204,

Kolizja miała miejsce ok. godz. 07:25, na (...) km drogi (...) w kierunku W., gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 110 km/h. Betonowa jezdnia w miejscu zdarzenia ma prosty i płaski przebieg, posiada dwa pasy ruchu do jazdy w tym samym kierunku, każdy o szerokości 4m. Prawe pobocze drogi o nawierzchni kamiennie-żwirowej, szerokości ok. 1,8m, przechodzi w porośnięty trawą rów melioracyjny. Lewe pobocze o nawierzchni gruntowo – trawiastej, szerokości ok. 2m, jest oddzielone barierą energochłonną od pasa zieleni rozdzielającego jezdnie.

Dowód:

opinia biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych A. G., k. 118 – 153, 155, nośnik z zapisem k. 204,

protokół oględzin miejsca zdarzenia, k. 82 – 83,

szkic poglądowy, k. 90,

zeznania świadka Ł. Z., nośnik z zapisem k. 62,

zeznania świadka D. B., k. 35.

W czasie zdarzenia panowały dobre warunki drogowe i atmosferyczne, przy czym kierujący poruszający się w kierunku wschodzącego słońca, byli poddani niekorzystnemu zjawisku olśnienia jego promieniami.

Dowód:

protokół oględzin miejsca zdarzenia, k. 82 – 83,

zeznania świadka M. B., nośnik z zapisem k. 62,

zeznania świadka G. B., nośnik z zapisem k. 62.

Wszyscy kierujący uczestniczący w zdarzeniu byli trzeźwi.

Dowód:

protokoły badania stanu trzeźwości, k. 5 – 8.

Obwiniony B. S. ma 57 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Obwiniony jest nauczycielem, zarabia 3.000 zł miesięcznie. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego B. S., nośnik z zapisem k. 62, k. 93.

Obwiniony B. S. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których opisał jego okoliczności. Obwiniony wskazał, że winę za zaistniałą kolizję ponosi kierujący pojazdem F., który zmienił nagle pas ruchu, zajeżdżając mu drogę. Wyjaśnił, że do zderzenia doszło na lewym pasie ruchu, którym się od dłuższego czasu poruszał, gdyż widział unieruchomiony na poboczu pojazd m-ki I..

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zasadniczą podstawę ustaleń faktycznych sprawie stanowiły zgromadzone w toku postępowania dowody o charakterze materialnym w postaci: protokołu oględzin miejsca zdarzenia wraz ze szkicem, dokumentacji fotograficznej, protokołów oględzin pojazdów oraz opinii biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych A. G.. Sąd opierając się na wskazanych dowodach, dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności. Odnosząc się do uzyskanej opinii

biegłego, sąd stwierdził, że jest ona pełna, jasna i czytelna, zaś jej wnioski końcowe znajdują oparcie w dokonanej przez biegłego analizie okoliczności sprawy.

Odnosząc się do zeznań świadków przesłuchanych w toku postępowania, sąd ocenił je co do zasady jako wiarygodne, przy czym weryfikował podane przez nich okoliczności poprzez obiektywne dowody o charakterze materialnym. Zajmując powyższe stanowisko, sąd miał na względzie znany z doświadczenia fakt niedokładnego opisywania szczegółów zdarzenia przez osoby, które je obserwowały, jak również niedoskonałości w dokonanych przez nie spostrzeżeniach.

Oceniając natomiast wyjaśnienia obwinionego B. S., sąd pominął je w większości przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd wziął tu pod uwagę sprzeczność podanych przez obwinionego okoliczności z ujawnionymi na jezdni śladami kolizji, jak również z zeznaniami świadków G. B. i M. B.. Świadczenie ci w złożonych przez siebie zeznaniach, zakwestionowali podane przez B. S. okoliczności zdarzenia, zgodnie oświadczając, że obwiniony bezpośrednio po kolizji stwierdził, że „kompletnie nie widział pojazdu m-ki F.”.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sąd stwierdził, że wyłączną odpowiedzialność za zaistniałą kolizję ponosi obwiniony B. S.. Ustalając odpowiedzialność karną tegoż obwinionego za czyn z art. 86 § 1 k.w., sąd nie miał wątpliwości co do naruszenia przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że B. S. kierując pojazdem marki M. (...) o nr. rej. (...) nie zachował należytej ostrożności, w ten sposób, że nie obserwował należycie przedpola jazdy, w wyniku czego na (...) km drogi (...), w rejonie osi jezdni, najechał na poruszający się w tym samym kierunku pojazd m-ki F. o nr. rej. (...), uderzając następnie w samochód m-ki B. o nr. rej. (...).

Zajmując powyższe stanowisko, sąd miał na uwadze okoliczności ustalone w toku postępowania w oparciu o przeprowadzone dowody. I tak do kolizji doszło kiedy samochód M. bezpośrednio po ominięciu unieruchomionego częściowo na prawym pasie ruchu samochodu dostawczego I. najechał na tył poprzedzającego go samochodu m-ki F.. Ślady powstałe na jezdni wskazują jednoznacznie na to, że do zderzenia się pojazdów doszło w rejonie osi jezdni w odległości około 17,5 – 26m za miejscem usytuowania tyłu nadwozia unieruchomionego samochodu I.. Jednoznacznie wyklucza to w ocenie sądu wersję przedstawioną przez obwinionego, który wskazał, że przed zdarzeniem poruszał się od dłuższego czasu lewym pasem, zaś kierujący F. zajechał mu nagle drogę, wjeżdżając przed niego na pas ruchu. Zdaniem sądy gdyby tak było, to ślady zderzenia powinny się znajdować na jezdni w innym miejscu, niż ujawniono, tj. przesunięte na środek lewego pasa ruchu. Tymczasem były one zlokalizowane w rejonie osi jezdni.

Sąd analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznał, że zaistniała kolizja była skutkiem niewłaściwego zachowania obwinionego, który błędnie ocenił odległości oraz prędkość poprzedzającego go pojazdu m-ki F. lub znacznie spóźnił reakcję na istniejący stan zagrożenia, na skutek braku lub niewłaściwej obserwacji przedpola jazdy. Powyższe stwierdzenia wynikają z analizy sytuacji wypadkowej dokonanej przez biegłego A. G., zgodnie z którą pojazd F. przed zaistniałym zderzeniem również wykonywał manewr omijania samochodu I., realizując go na odcinku drogi wynoszącym około 31 – 54m. Manewr ten kierujący F. S. rozpoczął w odległości około 48,5 – 80 m przed miejscem zderzenia i w czasie 3,9 – 4,8 s przed zaistnieniem kolizji, gdzie czas przemieszczenia poprzecznego F. do osi jezdni, mógł trwać w takiej sytuacji około 2,5 – 3,3 s. Oznacza to, że momencie rozpoczęcia manewru omijania samochodu I. przez F., pojazd M. był oddalony od miejsca wypadku o około 97-133m. Powyższe ustalenia pozwalają stwierdzić, że w przypadku niespóźnienia reakcji przez B. S. miał on możliwość zredukowania prędkości swojego pojazdu do wartości realizowanej wówczas prędkości samochodu F.. Tak się jednak nie stało, skutkiem czego było najechanie kierowanego przez niego samochodu na pojazd m-ki F..

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala kategorycznie stwierdzić który z kierujących jako pierwszy rozpoczął manewr omijania, jak również czy doszło do prawidłowej sygnalizacji tychże manewrów. Sąd podziela wnioski opinii biegłego A. G., że nawet przy przyjęciu, że kierujący F. przed rozpoczęciem omijania pojazdu I. nie sygnalizował właściwie chęci wykonania tego manewru, to panująca wówczas sytuacja drogowa, tj. unieruchomienie I. częściowo na jezdni, dawała obwinionemu jasne i czytelne przesłanki wskazujące na konieczność przemieszczania

poprzedniego samochodu F., tym samym nakazując zmniejszyć prędkość do prędkości poprzedzającego go pojazdu. Z opinii biegłego wynika jednocześnie, że brak jest podstaw do uznania braku stosowania się przez F. S. do obowiązku ustalenia czy nie spowoduje swoim manewrem zajechania drogi innemu pojazdowi, w tym przypadku samochodowi m-ki M.. Odległość dzieląca oba pojazdy wynosząca co najmniej 48,5m pozwalała oskarżycielowi posiłkowemu na realizację założonego manewru.

Zatrzymanie i postój częściowo na jezdni i prawym poboczu drogi samochodu m-ki I. odraz oddalonego od niego o około 57m samochodu B. miały bezpośredni związek z wystrzałem opony koła samochodu I.. Nieznaczny odstęp czasu jaki upłynął od unieruchomienia tych pojazdów do momentu wypadku oraz uszkodzenie ogumienia samochodu I. nie dają natomiast podstaw do zarzucenia kierującemu podjęcia błędnej decyzji o zatrzymaniu.

Sąd wymierzając obwinionemu B. S. karę za popełnione wykroczenie, miał na względzie dyrektywy określone w art. 33 § 1 i 2 k.w., uwzględniając w szczególności stopień naruszenia przez obwinionego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, oraz poważne konsekwencje jakie z tego wynikły. Sąd uznał, iż karą adekwatną do czynu obwinionego jest grzywna w wysokości 1.000 zł i karę tę mu wymierzył.

Orzekając o kosztach procesu sąd miał na uwadze treść art. 119 § 1 k.p.w. Kierując się wskazanymi przepisami, sąd obciążył obwinionego B. S. wydatkami poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie, na które składał się koszt pisemnej opinii biegłego A. G. wynoszący 2189,56 zł oraz zryczałtowane wydatki postępowania za czynności wyjaśniające i rozprawę, wynoszące 120 zł. Jednocześnie sąd zasądził od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrot poniesionych przez niego wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika w sprawie. Sąd ustalił wskazaną należność w kwocie 864 zł, stanowiącej dwukrotność stawki minimalnej, wynikającej z obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości. Sąd uznał, że wyższa kwota nie jest uzasadniona poniesionym przez pełnomocnika nakładem pracy i stopniem przyczynienia się do wyjaśnienia sprawy. Umowa oskarżyciela posiłkowego z pełnomocnikiem w zakresie wysokości wynagrodzenia, nie jest dla sądu wiążąca.

Sędzia Radosław Gluza